

Bas Liesker

Logerenstein

Bericht uit de nieuwe Bijlmer

foto JAN-DIRK VAN DER BURG

Dertig jaar geleden was de Bijlmer één van de modernste wijken van Nederland. In 1985 stond één op de vier woningen leeg. Sinds midden jaren negentig werd bijna de helft van de flats gesloopt als onderdeel van een vernieuwingsplan. Zou het er nu goed toeven zijn? Het Parool nodigde tien gasten uit ieder een week te logeren in een luxe appartement in de nieuwe flat Gerenstein. Vandaag de zevende gast.

Volgende week: studenten Tarik Fadili en Joël Serphos

Het is zover! Mijn week in Logerenstein begint. De kans om in een eigen ontwerp te wonen en te ervaren hoe onze gedachte over het wonen in een groot woongebouw in de Bijlmer in de werkelijkheid uitpakt.

Toen wij, van Heren 5 Architecten, met het ontwerp voor Gerenstein begonnen was de hamvraag: hoe woon je in een groot bouwblok, en wat is het alternatief voor thuiskomen via kille betegelde lifthallen en

lange betonnen galerijen waar je niemand kent?

We haalden onze inspiratie uit een pakkend beeld dat voor ons de essentie van de opgave samenvatte. Een oud-directeur van de Amsterdamse kunstacademie vertelde me over een project waarbij hij kinderen hun eigen huis liet tekenen. Eén van hen

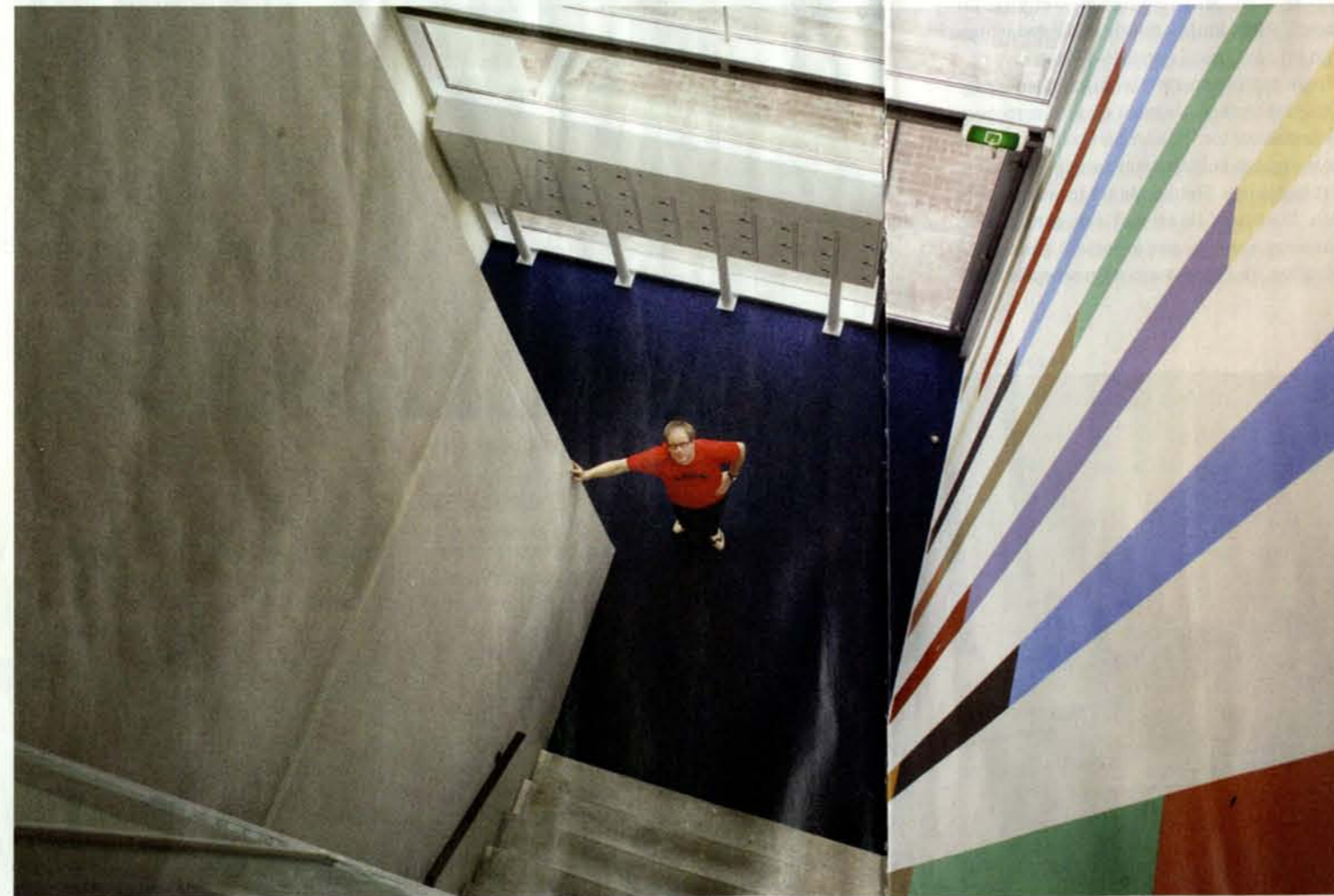
Gast: Bas Liesker, architect bij Heren 5, het bureau dat Gerenstein ontwierp Woont in: Amsterdam Centrum Favoriete plek in Zuidoost: de entree van Gerenstein (foto)

was een meisje met lange zwarte vlechten uit een Bijlmerflat. Zij tekende de galerij, de lift en de centrale hal als onlosmakelijk deel van haar woning: 'Ons huis heeft een hal, dit is de lift, dat is de galerij met onze voordeur en we hebben een grote schoorsteen op het dak.'

Thuiskomen via de route van de entree tot aan de voordeur van haar appartement hoort bij de beleving van haar huis.

Dat was zo mooi, dat werd het leidmotief voor Gerenstein!

Nu ik er woon, geeft het me iedere keer als

ik thuiskom een heerlijk gevoel om door die kolossale hallen en de royale corridor naar 'mijn' appartement te lopen. Ik geniet ervan om elke keer een andere route te nemen. En 's avonds thuiskomen is al helemaal een feest. De entreehallen en de grote gaten van de corridor worden heel mooi belicht. Samen met de prachtige patronen van Henri Jacobs lijkt het wel een museum!

Maar wonen in je eigen ontwerp is meer dan

surfen op je eigen trots, het heeft ook een andere kant: je bent er echt. En dat maakt heel veel indruk.

De eerste dag voel ik me als een kat in een vreemd pakhuis: leg ik mijn laptop op de eettafel of wordt de bank in de grote woonkamer de werkplek? 's Nachts is het in de Bijlmer doodstil en daar kan ik als bewoner van de binnenstad met alle reuring daar, maar moeilijk aan wennen.

De volgende dag gaat stukken beter en de

woning geeft haar kwaliteiten aan me prijs. In de grote hoge hal is het lekker thuiskomen, wat een verschil met zo'n halletje waarin net een garderobe past en waar de deur van het toilet zit. Ik fantaseer dat ik keihard 'joehoe!' roep naar mijn vrouw, die boven in de woonkamer zit. Ook de serre met de enorme schuifpui voelt goed. Ik moet even iemand bellen. De zon schijnt, ik schuif de pui open en plof met mijn telefoon in een groot kussen. Driemaal raden waar

de eerste zinnen over gingen tijdens het telefoongesprek! Terwijl ik door het huis loop, krijg ik constant flashbacks naar de tijd dat we de woning schetsten. Ik kijk naar het raam naast de voordeur. Daar heb ik echt voor geknokt.

ken de bewoners het op? Gaan ze ermee aan de haal? Nu is dat nog moeilijk te zeggen. Nog maar een paar woningen zijn echt bewoond. Maar als ik vrijdagochtend uit mijn appartement stap, zie ik buurkinderen achter elkaar aan rennen rond de palmboom in

Ik was trots op die dure rubberen vloer, nooit gedacht dat die geassocieerd kon worden met een verzorgingshuis.

Ik vond dat voor de levendigheid van de corridor en de sociale controle in het gebouw erg belangrijk. Maar als ik hier 's avonds in mijn onderbroek door het appartement loop, merk ik dat ik vaak naar dat raam kijk om me ervan te verzekeren dat er niemand vanuit de corridor naar binnen gluurt. Ik zou, net als vele anderen, iets tegen die inkijk gaan doen.

Woensdagochtend haalt Bijlmergids Jenny van Dalen me op voor een fietstocht op de tandem door de Bijlmer. Lopend met de fiets in de hand door de entree zegt ze terloops: "Toen ik hier voor het eerst kwam, dacht ik dat ik in Rollatorcity was beland. Door die ruime gangen en dat blauwe zeil". Oei, die achteloos uitgesproken zin komt aan als een voltreffer! Mijn gedachten gaan terug naar de sessies waarin we op het bureau eindeloos in de weer zijn geweest met monsters van vloerbedekking, houten plinten en verfstalen voor de wanden. Trots was ik op die dure rubberen vloer, nooit kwam de gedachte bij me op dat die geassocieerd kon worden met een verzorgingshuis.

Het is spannend te zien hoe een idee voor een gebouw in werkelijkheid uitpakt. Pik-

de corridor. Bij mijn buurvrouw staan twee potten met planten voor de deur en ze heeft de derde met een grote schroef opgehangen aan het kozijn. Heel voorzichtig wordt Gerenstein door haar bewoners in gebruik genomen. Wedden dat er in december een kerstboom naast de palmboom staat?

Opdrachtgever: Rochdale, ontwikkelaar: Delta Forte, aannemer: M.J. De Nijs & zn., belegger: Vesteda, ontwerp: Heren 5 architecten, binnentuin: H+N+S Landschapsarchitecten, kunst: Henri Jacobs